

SE LE O LE

*onderuit
gehaald*

ALS DE WAARHEID
BOVEN WATER DREIGT
TE KOMEN

DEN HOLLANDER

DE CRIME COMPAGNIE
THRILLER

1

Er zit geen bodem in het zwembad.

Ze wordt de diepte in gezogen, haar hele lijf verkramppt. Ergens boven haar is een stem, maar ze kan niet horen wat die zegt. De klanken vermengen zich met het geraas van de vaart waarmee ze naar beneden vliegt.

Ze moet ademen, ze moet lucht krijgen. Ze spert haar ogen open, maar het enige wat ze ziet is water. Overal water. Steenkoud water.

Ze kan haar lippen niet langer stijf op elkaar houden en ze opent haar mond. Grote golven vocht stromen naar binnen en nemen haar in bezit. Ze hoort en ziet niets meer en ze wil schreeuwen om hulp.

Sigrid schrikt wakker.

De nacht verspreidt een weldadige stilte die goed aanvoelt en ze kan weer gewoon ademen. Haar hartslag past zich aan, ze heeft het minder koud.

Als ze vroeger een nare droom had en bij haar ouders in bed kroop, zei haar moeder altijd dat ze zich niets moest aantrekken van nare dromen, omdat dromen bedrog zijn.

Als dromen bedrog zijn, waarom droomt ze dit dan nog steeds?

Slapen lukt niet meer. De krant is net bezorgd en ze slaat hem open. Er staat weer een groot artikel in over donorkinderen die een zoektocht zijn gestart naar hun biologische vader. Er was een tijd dat Sigrid wenste dat ze een onbekende donorvader had.

Dan zou ze na de dood van haar moeder mogelijk zijn terechtgekomen in een liefdevol pleeggezin.

Er staat nog een groot artikel in de krant. Het gaat over een moord die twintig jaar geleden werd gepleegd en waarvoor nu een verdachte persoon is aangehouden. Ze leest dat het slachtoffer destijds eerst is gewurgd en daarna in brand gestoken.

‘Ook een manier om van iemand af te komen,’ mompelt ze.

‘Je bent vroeg!’ roept de jongen die ’s morgens schoonmaakt. ‘De tien achterste hokjes zijn al gedaan.’ Sigrid glipt een hokje in en kleedt zich uit. Als ze weer naar buiten komt ziet ze twee dames voorzichtig het water in gaan. Die heeft ze hier vaker gezien, het zijn vriendinnen. Ze kletsen graag en met iedereen. Ze loopt naar de andere kant van het bad en laat zich in het water zakken.

Zwemmen werkt altijd ontspannend, daarom komt ze hier zo vaak. De eerste tien baantjes zitten erop, ze blijft even aan de kant hangen en beweegt langzaam haar benen. Een van de klets-vriendinnen klimt via het trapje aan de overkant van het bad naar boven. Sigrid staart naar haar enorme kont. Daarna zet ze zich weer af en begint aan de volgende tien baantjes.

Er loopt een man langs het bad. Ze zwemt rustig verder, maar ze bekijkt hem goed. Hij heeft een prachtig lijf en ook een mooie kop. Ze schat hem een jaar of veertig. Die zal wel ontzettend getrouwd zijn.

Hij kijkt naar haar. Ze begint sneller te zwemmen.

Er komt een groep oude mannen binnen. Sigrid ziet hun hangbuiken en laaghangende billen. Er zit een man tussen aan wie de aftakeling nog weinig aandacht heeft besteed. Hij zwaait naar haar.

Ze zwemt op haar rug verder.

De droom heeft haar deze keer heel sterk geraakt. Ze voelt de angst weer van het moment dat ze beseft dat ze gaat verdrinken.

Ze duikt onder water en zwemt naar de kant. Het was goed om na deze droom zo snel mogelijk naar het zwembad te gaan, maar nu is het genoeg.

Het eerste wat ze ziet als ze boven water komt zijn benen. Ze herkent ze direct. Ze klimt het trapje op en verwacht dat de man aan de kant zal gaan. Maar dat doet hij niet.

Ze wil er wat van zeggen, maar de man stapt opzij.

‘Dank je,’ mompelt ze.

Hij vraagt of ze zin heeft in warme chocolademelk. Ze was van plan om snel door te lopen, maar bedenkt zich. Hij ziet er goed uit en hij heeft iets.

‘Dat lijkt me lekker,’ zegt ze.

‘Over tien minuten in het restaurant?’ Hij heft zijn hand op als groet en zonder haar antwoord af te wachten loopt hij naar de deur die toegang geeft tot de kleedruimte.

Sigrid kijkt hem na. Hij heeft brede schouders, smalle heupen, stevige billen en gespierde lange benen en ook al was hij minder mooi, het wordt tijd dat het weer eens gebeurt, ook al is het pas tien voor halfnegen in de ochtend.

Het is nog rustig in het restaurant. Vandaag staat het manke meisje achter de bar. Ze zwaait en wijst naar de plek bij het raam waar Sigrid meestal zit. Daar zit nu de man die haar warme chocolademelk heeft beloofd. Brede lach, mooi gebit. Hij staat op en steekt zijn hand uit. ‘Laat ik me eerst even voorstellen. Ik ben Engel Frens.’

Sigrid houdt de hand vast. ‘Zei je Engel?’

Hij laat haar hand los en schuift met weer een brede lach de stoel achteruit waarop zij kan zitten. ‘Dat zei ik. Mijn moeder was Duitse en in Duitsland heten jongens gewoon Engel. Mijn tweede naam is Hans, die naam gebruikte ik van mijn elfde tot mijn twintigste. Maar tegenwoordig heet ik weer Engel. Veel exclusiever dan Hans. Toch?’

‘Je bent graag exclusief,’ stelt Sigrid vast.

‘Gaan we meteen de diepte in? Dan neem ik maar rum bij de chocolademelk.’

Sigrid buigt zich een stukje voorover. Hij gebruikt een frisse eau de toilette. ‘Ik heet Sigrid. Doe mij dan ook maar rum in de chocolademelk. Wat ruik jij lekker.’

Hij lijkt van zijn stuk gebracht. ‘Vind je? Nou, fijn. Ben je altijd zo direct, Sigrid?’

‘Hebben we iets te verbergen, Engel?’ De pot op met die droom en met die shitherinneringen, denkt ze. Laat mijn verdronken stiefmoeder maar een sik krijgen in de eeuwigheid. Ik heb zin om te leven.

‘Wat mij betreft niet,’ zegt Engel.

Hij zit in de nasleep van een onaangename scheiding. De tweede op rij in tien jaar tijd. 'Ik blijf een scherpe neus te hebben voor vrouwen die in geldwolven veranderen als je ze verlaat,' legt hij uit. 'Maar ik had me na de eerste keer beter moeten indekken en op huwelijksvoorwaarden moeten trouwen. Dat heb ik dus niet gedaan. Zeg maar meteen dat je me een rund vindt.'

'Ik vind je een aantrekkelijk rund.'

Hij neemt een grote slok van zijn rum met chocolademelk. 'Allemachtig, wat ben jij direct,' roept hij. 'Ik woon hier tijdelijk om de hoek. In de flat van mijn zoon. Hij studeert een halfjaar in Athene. Ga je mee?'

Sigrid drinkt haar glas leeg. 'Over direct zijn gesproken,' grinnikt ze.

Hooguit een uurtje, denkt ze.

'Doe je dit vaak?' vraagt hij.

Sigrid steekt haar wijsvinger op en beweegt hem van links naar rechts. 'Geen foute vragen gaan stellen, Engel.'

Hij grijpt haar hand vast. 'Je maakt me gek.'

Ze stapt na hem naar binnen en ziet in één oogopslag dat de gang schoon is en opgeruimd. De deur valt achter haar dicht.

Engel spreidt zijn armen en trekt haar tegen zich aan. 'Welkom. Als iemand mij toen ik vanmorgen wakker werd had verteld dat ik nu...'

Hij heeft ook heerlijke lippen.

Ergens in huis slaat een klok. Sigrid telt de slagen. Twaalf keer. Ze kijkt naar Engels gezicht en naar zijn diepe, rustige ademhaling. Hij moet ouder zijn dan veertig. Architect met een eigen bedrijf, twee keer gescheiden, een zoon die studeert. Zijn gezicht heeft een kinderlijke uitstraling als hij slaapt.

Ze stapt voorzichtig uit bed en raapt haar kleren op. Op haar tenen loopt ze de slaapkamer uit en ze overweegt of ze nog even

zal douchen. De deur van de badkamer staat open. Hier is het ook schoon.

Ze doucht nooit in badkamers die er niet schoon uitzien, ze slaapt of vrijt ook nooit in bedden die een smoezelige indruk maken.

Toch maar thuis douchen, want als Engel wakker wordt... Drie keer was wel genoeg, de dag is nog lang. Misschien duikt hij binnenkort weer op in het zwembad en dan ziet ze wel wat ze doet. Dit was zeker voor herhaling vatbaar, maar ze moet ervoor zorgen dat hij geen illusies krijgt. Twee keer gescheiden, twee keer alimentatieplichtig.

Ze houdt het voorlopig op een onedaystand.

3

Soms levert een spontane ontmoeting met seks haar enorm veel energie op, maar vandaag is dat niet het geval. De wandeling naar haar auto zou op andere dagen geen enkel probleem zijn, nu is ze kortademig. De droom spookt nog steeds door haar hoofd en daar ergert ze zich aan. Ze wilde deze dag vroeg aan het werk gaan en ze moet zich niet laten afleiden door zaken die er niet meer toe doen. Die passé zijn. Klaar. Afgehandeld.

Heel definitief afgehandeld.

Zou Wieke vandaag werken? Ze vist haar mobiel uit de zak van haar jas en scrollt naar het nummer van haar zus.

Wieke neemt direct op en zegt dat ze blij is dat Sigrid belt. ‘Martijn is zo verkouden dat hij niet op de crèche mocht komen, dus ik moest een verlofdag opnemen. Hij ligt nu in bed en ik ben kapot. Zo slecht geslapen vannacht. Heb je tijd om langs te komen?’

Sigrid is eindelijk bij haar auto. ‘Ik kom er al aan. Zal ik even langs de slager rijden en lekkere broodjes meebrengen? Ik ben uitgehongerd.’

‘Te veel gedronken? Kater?’

‘Een beetje te vroeg op de dag gesekst.’

Wieke schaterlacht. ‘Jij lellebel, kom maar gauw. Je moet me alles vertellen. Ik ben dol op Dies, maar als ik jou bezig zie zou ik soms wel een weekje vrijgezel willen zijn. Dat heb ik niet gezegd, hoor je me. Ik heb niets gezegd.’

‘Je hebt niets gezegd,’ herhaalt Sigrid.

Wieke smoort haar bijna in de omhelzing.

Sigrid maakt zich voorzichtig los. 'Ik heb de rookvlees met kruidenkaas, de tartaar met ei en de achterham met knoflook-spread meegenomen. Laat mij die achterham maar nemen, anders vlucht Dies vanavond de deur uit. En je kind zal het ook niet waarderen als je met een knoflookwalm boven zijn bed hangt.'

Wieke is ervan overtuigd dat haar kind alleen enorme ladingen snot kan produceren en ze neemt de zak met broodjes van Sigrid over. Ze zegt dat ze begrijpt dat haar zus vandaag al zo vroeg de behoefte had om lekker los te gaan.

Sigrid begrijpt niet waar ze het over heeft.

'Je bent natuurlijk met mama bezig,' licht Wieke haar opmerking toe. 'Ik ook, al vanaf het moment dat ik wakker werd. Ze zou vandaag toch jarig zijn?'

'Jarig,' Sigrid loopt mee naar de keuken. Natuurlijk, ze zou jarig zijn. Daar komt het allemaal door.

Wieke schakelt het koffiezetapparaat in. 'Ze zou achtenvijftig geworden zijn en ze is dus precies drieëntwintig jaar dood. Soms kan ik me haar stem niet meer goed herinneren. Heb jij dat ook?'

'Niet zolang ik jou hoor praten. Jij hebt haar stem.'

'En jij haar onafhankelijkheid. Daar ben ik vaak jaloers op. Nu doe ik weer net of ik niet tevreden ben met mijn leven. Dat is niet waar, ik ben dol op mijn vent en op mijn kind. Maar ik zou toch net een beetje stoerder willen zijn, zelfverzekerder. Zoals jij.'

'Verkijk je niet op mij,' zegt Sigrid.

Ze hebben een klein glaasje likeur bij de koffie genomen en geproost op hun moeder. Wieke vraagt of Sigrid het niet eng vond om vijfendertig te worden. Zij ziet daartegen op, omdat ze vanaf die dag ouder zal zijn dan hun moeder ooit is geweest, maar ook omdat ze bang is dat ze zelf ook rondom die leeftijd een hartinfarct krijgt.

'Heb jij daar nooit aan gedacht?' wil ze weten.

Sigrid slikt het laatste stukje brood door. ‘Ik was niet bang, maar ik vond het wel vreemd. Ik voelde me een beetje schuldig dat ik ouder werd dan zij. Ze zou ons nu heel vermanend toespreken, denk je ook niet? Het heeft natuurlijk ook geen nut om bang te zijn of je schuldig te voelen. We zijn haar kwijtgeraakt en we hebben daarna noodgedwongen moeten dealen met het secreet Freddy. Einde onderwerp Freddy.’

Maar Wieke is nog niet klaar met dit onderwerp. ‘We wilden Freddy geen mama noemen, zelfs geen mama Freddy. Wat werd ze dan woest, hè? Ik heb nooit begrepen dat papa haar steunde.’ Ze kijkt Sigrid aan met een peinzende blik in haar ogen. ‘Jij noemt hem al jaren geen papa meer. Heeft hij daar eigenlijk ooit iets over gezegd?’

‘Nooit. Hij kijkt wel uit. Ik heb hem vrijwel vanaf het moment dat hij dat mens aan ons opdrong bij zijn voornaam genoemd en daar was geen discussie over mogelijk.’

‘Gek hè, maar ik heb me dat pas veel later gerealiseerd. Maar nu genoeg over het verleden,’ beslist Wieke. ‘Vertel eens over wat je vanmorgen hebt uitgespookt. Waar vond het feest plaats? Hoe kwam het zo? Was het de moeite waard? Voor herhaling vatbaar?’

Sigrid pakt de lege bordjes op en zet ze op het aanrecht. ‘Je weet dat ik het al jaren meestal bij één keer per man houd, dus een herhaling zit er niet in. Hoewel het deze keer toch anders was.’

‘Je doet het toch wel veilig? Een van mijn collega’s heeft in een dolle bui geen condoom gebruikt en die liep een dijk van een soa op.’

‘Ik vrij altijd veilig,’ zegt Sigrid.

Wieke belt hun vader en ze vertelt hem dat Sigrid bij haar is en dat ze samen aan mama hebben gedacht. Ze luistert naar wat er aan de andere kant gezegd wordt. ‘Ach, wat lief van haar. Geef haar een dikke kus van ons. En jullie ook een fijne dag.’ Ze wendt

zich tot Sigrid. ‘Ze stonden op het punt om te gaan fietsen. Mitzy heeft een prachtige bos bloemen meegenomen voor mama. Wat ontzettend aardig, hè?’

‘Inderdaad ontzettend aardig,’ geeft Sigrid toe.

Er valt een diepe stilte.

‘Waar gaat deze stilte over?’ wil Wieke weten. ‘Waar denk jij aan?’

Sigrid grijpt de koffiepot die op tafel staat. ‘Ik droomde weer dat ik verdronk. Het was zó echt, gruwelijk gewoon. Ik heb ergens gelezen dat een verdrinkingsdood gepaard gaat met mooie visioenen. Ik had geen visioen.’

‘Jij verdronk ook niet echt, zusje. Dat gebeurde met Freddy, weet je nog? Die dook met haar dronken kop het zwembad in terwijl ze niet kon zwemmen.’

‘Denk jij nog vaak aan die nacht?’ vraagt Sigrid. ‘Waarschijnlijk niet, jij sliep overal doorheen.’

‘Ik sliep niet,’ zegt Wieke.